

Etiraf

(hekayə)

Zərgərlik məmulatları satılan butikin sahibi müəmmal şəkildə öz mənzilində qətlə yetirilmişdi. Hadisənin üstündən bir neçə həftə keçməsinə baxmayaraq hələlik işıq ucu görünmürdü.

Mağaza müəyyən müddətə bağlanmış, işçilər hamısı dindirilmiş, bir neçə nəfər koordinatorlarını istintaq orqanlarına bildirmək şərti ilə yeni iş yerinə keçmişdilər.

Neçə gün idi fikirli gəzirdi. Daxili narahatlığı get-gedə artırdı. Öldə edilən hər yeni məlumat işləri açmaq əvəzinə sanki daha da dolaşdırırdı. Kələfin ucu ələ keçirmirdi ki, keçmirdi. Məşuqə məsələsi hər şeyi bir az da qəlizləşdirmişdi. Bu yeni sima hardan peyda oldu axır?...

İşdən çıxıb yorğun-arğın evə döndürdü ki, mobil telefonun xatırlatmalar bölümünün qısa səsli sığnalı bu günün əlamətdar tarix olduğunu yadına saldı – evliliklərinin 20 illiyi. Xanımına nəsə almalı idi. Gül dəstəsi ilə canını qurtara bilməyəcəkdi. Restorana gedib dəm-dəsgahla bu tarixi qeyd etməyə həvəsi yox idi, çox yorulmuşdu. Yolunun üstündəki zərgər dükanına baş çəkməyi qərara aldı. Yanında kifayət qədər məbləğ olmasa da gedib evdən götürə bilərdi, yaxınlıqda yaşayırdı, əsas olan müvafiq zinət əşyasının seçilməsi idi.

Mağazada gülərzüzlü cavan satıcı qız diqqətini cəlb etdi. Üzü tanış gəldi ona. Ona yaxınlaşıb harda gördüyünü xatırlamağa çalışdı. Qız baxışlarını

yayıdırıb soruşdu:

— Kömək edə bilərəm? Sizə nə lazımdır?

Əlbəttə! Məhz səs onun kimliyini bürüzə verdi. Həmin o sahibi öldürülən mağazanın işçisi idi, bura keçmişdi. Saçlarını qısa vurdurub rənglədiyindən tanıya bilməmişdi onu. Nəyisə yadına sala bilməyəndə çox narahat olurdu. Məqsədini anlatdı. Qız kataloqu açıb onun qarşısına qoydu. O, həyat yoldaşı üçün almaq istədiyi sancağı seçib göstərdi. Tərslikdən bəyəndiyi model mağazada yox idi. Sifariş etdi. Amma sifarişin şəhərə gətirilməsi bir neçə gün çəkəcəkdi, ona isə hədiyyə bu günə lazım idi. Onda satıcı qız belə bir təklif etdi:

— O biri mağazamızda məhz sizin seçdiyiniz olmasa da ona oxşar model var. Mən indi onlarla əlaqə saxlayaram, çatdırarlar onu bura. Təxminən bir saata sancaq məndə olacaq.

— Bir saat gözləyə bilmərəm burda. Həm də evə gedib pul gətirməliyəm. Gedim, sonra qayıdaram.

— Gözləmək lazım deyil, evə gedib qayıtmaq da həmçinin. Mən şəklini çəkib sizə göndərəm. Əgər bəyənsəniz, elə bu axşam kuryer sizin ünvanına çatdırar. Çox güman, bəyənəcəksiniz. Sizin seçdiyiniz modelin tam oxşarıdır, demək olar.

Razılışdılar. Qıza təşəkkürünü bildirib mağazanı tərk etdi. Evə çatıb rahatlandı və telefonuna nəzər saldı. Doğrudan

da modelin şəkli göndərilmişdi. Bəyəndi, “sancağı gözləyirəm” yazıb, bir də minnətdarlıq bildirdi. Telefonu əlindən qoymaq istəyirdi ki, bir şey diqqətini cəlb etdi. Niyə sancaq qutusundan çıxarılmış və kağız parçasının üzərində təsviri alınmışdı? Kağız yazılı idi. Yazıları böyüdü-böyüdü oxumağa başladı:

“Mən xoşbəxt olmalıydım. Ailə qurmağa hazırlaşmışdım. O qədər arzu-diləyim vardı ki...

Müdirimiz harınlaşmış quduzun biriydi. Məni başqalarından ayırırdı həmişə. Ən çox işləyən də mən olurdu, ən çox danlanan da. Yeri gəldi-gəlmədi iradlar, təhqir, tənə...

Xaricə səfəri vardı. Gedəndə məni öz yerinə qoyacaqdı, müvəqqəti onu əvəz edəcəkdim. Çox bahalı prestijli modelləri evində, seyfə saxladılar. O malların öz “klienti” vardı. Səfərinə az qalmış bir gün mənə zəng edib dedi ki, həmin zinət əşyalarından birini istəyən var, amma onun başı səfər tədarükünə qarışdığından işə gələ bilmir, mən evə dəyib modelini ondan götürməliyəm. Sonra guya taksi də sifariş edəcəkdə, məni həmin qiymətli əşya ilə mağazaya çatdırmaqçun. Onun tək yaşadığı mənzilə getməliydim. Getmək istəmədim, məcbur etdi...

...Özümü müdafiə etmək üçün başqa yol tapmadım. Hər şey gözlənilmədən oldu, ani... yuxudaydım, sanki...

Mənim də arzularım vardı. Mən xoşbəxt olmalıydım...

Vəssalam. Deyəcəklərim bunlar idi. İndi sakitəm, çox sakit... hətta lap çox sakit... təsəvvür edə bilməyəcəyiniz qədər...”

Səhla NİHAN